

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

Oktober ■ 2021

Utrinek z izleta oratorijskih animatorjev v Idrijo

Pomen svete spovedi (2. del)

O

dveza in z njo spoved ni nič večja ali manjša, če jo podeljuje duhovnik grešnik ali duhovnik svetnik. Po duhovniku namreč odpušča Bog. To ni odvisno od večje ali manjše grešnosti duhovnika, ker izhaja iz njegovega posvečenja in ker Bog ne more odpuščati deloma. Zaslužni papež Benedikt XVI. je v letu duhovništva rekel približno tako: »Imate slabega, grešnega duhovnika. Pojdite k njemu k spovedi. S tem ga boste najbolj potrdili in ovrednotili v njegovem poslanstvu.«

Pri verouku smo se res učili, da je treba k spovedi za velike, smrtne grehe in da so mali grehi odpuščeni tudi po kesanju ob začetku maše ali večernem izpraševanju vesti. A vendar, kdaj zares dovolj grešim, da moram k spovedi? Za tem se skriva skušnjava napačnega ponosa in napuha. Še vedno se opiram samo nase, na svoje moči in sebe postavljam za razsodnika, kdaj je primeren čas, da mi Bog pomaga. Težava pa je v tem, da se mi z vsakim grehom pogled bolj zamegli in da se na to megleno sliko realnosti navadim. Zato se

vedno težje spravim k spovedi. Počasi nobena stvar ni več dovolj velika, da bi naredil ta korak. Zato je velikokrat tako, da nekdo, ki dolgo časa ni bil pri spovedi, ne zna veliko povedati. Prvo, kar rani greh, je molitev – odnos z Bogom. Opuščanje molitve je znamenje, da je na mesto odprtosti Bogu stopil moj ranjeni jaz.

V resnici greh ni namenjen temu, da bi ga človek enkrat premagal in bi Bogu izstavil dokaz o svoji popolnosti. To bi hranilo njegov napuh. Bog greh uporabi zato, da bi nas, potem ko nas greh poniža, pripeljal bliže k sebi. Premlevanje krivde in samoobtoževanje, češ da sem slab, zguba in podobno, je v resnici delo hudega duha. Priznanje lastne krivde in želja, da bi se poboljšal, pa je delo Svetega Duha. Krivda, ki jo človek čuti, je pravi občutek, saj nas opozori, da smo skrenili s prave poti. To zahteva akcijo – napako popraviti, vrniti se na pravo pot. In to je delo Svetega Duha.

Pravo vprašanje, ki kaže, kdaj potrebujem spoved, ni to, ali sem že naredil dovolj grehov. V tem še vedno računam nase. Pravo vprašanje se glasi: »Ali

potrebujem odpuščanje? Ali želim slišati, da mi je odpuščeno?» Verjetno vsi poznamo ta občutek, ki nas še bolj poveže med seboj in nam da novo upanje, nam znova vrne pristno človeško dostojanstvo, ki nam ga je greh odvzel.

Nekateri želijo ob določenih življenjskih prelomnicah opraviti življenjsko spoved. Ko mi je nekdo izrazil to željo, sem se pošalil in ga vprašal, ali je živ. Ko je seveda pritrdil, sem mu odgovoril: »Potem pa je vsaka tvoja spoved življenjska.« Namen nobene spovedi ni to, da bom povedal vse podrobnosti in bom zaradi natančne izpovedi zaslužil, da bom brez greha. Ne. Pri vsaki spovedi mi Bog posodi svoja očala. Njen namen je, da mi Bog s svojim odpuščanjem pomaga pogledati nase tako, kot me gleda on.

Prepričan sem, da Bog ne opazi naših grehov, se ne ustavlja ob njih. Bolj kot grehe – te je Jezus že odrešil na križu – vidi našo stisko ali bolečino, ki je posledica greha. Zato je do nas sočuten. Njegovo nenehno odpuščanje nam torej pomaga razviti enako sočutje do sebe in se v tej stiski obrniti na Boga ter mu o njej pripovedovati. Življenjska spoved pomeni, da na svoje življenje ponovno pogledamo z usmiljenjem. Greh

naredi naše srce trdo, Božje odpuščanje pa nas mehča in dela bolj resnične, pomaga nam, da bolj trdno stojimo v tem svetu. Zato drži, da hudi duh želi, da bi imeli trdo srce in mehke noge, Bog pa želi, da bi imeli mehko srce in trdne noge.

Želim vam prav tega – da bi z rednim prejemanjem zakramenta svete spovedi mehčali svoje srce za Boga in vedno trdneje stali v tem svetu z zavestjo, da vas Bog ljubi.

kaplan Peter Stele

Misijonska izkušnja v Ukrajini

N

ekateri me morda poznate, nekateri ne. Sem Aja Ana, letošnja prostovoljka POTA. POTA je program mladinskega misijonskega prostovoljstva, ki mladim od 18. do 30. leta omogoča izkusiti misijonsko življenje po vsem svetu ter širiti Božjo ljubezen med ljudi na misijonu. Letos v začetku marca se nas je 31 pogumnih prostovoljcev skupaj s spremljevalno ekipo zbralo na prvem skupnem vikendu usposabljanja, ki je zaradi covida-19 potekalo prek Zooma. Spoznavali smo se, govorili o motivaciji, zakaj smo se odločili za ta program, imeli smo delavnico o komunikaciji, slavili smo našega Jezusa Kristusa. Vsak dan smo končali s skupno molitvijo in se Bogu zahvalili, da smo lahko skupaj, četudi prek spleta.

Čez kakšen teden pa smo se že odločali, kam si najbolj želimo iti. Izbrala sem Ukrajino.

Proti koncu marca smo se v živo spoznali z ekipo, s katero smo se kasneje odpravili na misijon.

Tako smo se spoznali Larisa, Sonja, Klara, Uroš in jaz, pet prostovoljcev za Ukrajino, kjer naj bi sprva pomagali Marijinim

sestram v centru za brezdomce v Kijevu, nato pa v vasi Turi Remeti v Zakrpatju pripravili oratorij za otroke in mladostnike. Že na prvem srečanju smo se hitro ujeli, se res veliko zmenili in dogovorili za naslednja srečanja. Vsako nedeljo smo se dobili prek spleta in vedno nekaj naredili za naš misijon. Tako smo npr. pripravili delavnice in velike igre za oratorij (seveda smo si prej izbrali temo – to je bila kraljica Ester). Na vsakem srečanju smo se bolj povezali in delovali kot eno. Poleg tega smo pri svetih mašah po župnijah zbirali sredstva za naše gostitelje na misijonu. Skupaj z drugimi ekipami smo organizirali tudi dobrodelni koncert Glasbeno poPOTAvanje, akcijo Obleči in osreči ter kuharski tečaj. Priprave so bile res intenzivne in so nam vzele veliko časa. A bilo je vredno vsakega truda, saj smo vedeli, da bodo vsa sredstva pomagala k boljšemu in bolj človeka vrednemu življenju.

Sredi aprila smo imeli še drugi vikend usposabljanja, ki je potekal v živo in je bil zares napolnjen z dobro voljo. Imeli smo priložnost,

da se še bolje spoznamo, tudi to, kaj morda koga moti v določenih situacijah.

No, pa smo dočakali ... 8. julij, dan odhoda. Ob 8. uri zjutraj smo se zbrali v župniji Rače, kjer smo s sveto mašo Bogu priporočili sebe in svoje delo na misijonu ter se zahvalili, da gremo, da smo zbrani in da bomo tri tedne svojega časa podarili ljudem v Ukrajini. Nato smo spakirali še zadnje stvari, se poslovili in se s kombijem odpravili na več kot 1500 km dolgo pot proti Ukrajini s skupno mislijo in željo: »Gremo v svet, vero živet.«

Svoje delo smo začeli v Kijevu, kjer smo skupaj z Marijinimi sestrami pomagali pri beljenju v centru za brezdomce. En dan smo šli malo iz mesta, ker je neka gospa centru podarila drva za zimo. Z brezdomci smo imeli piknik, pričarali smo jim tudi malo veselega programa. Malo smo peli, nekaj mi, nekaj oni, jim pokazali nekaj bansov. Zelo sem hvaležna, da sem ravno v Ukrajini premagala svoj strah pred nastopanjem in jim lahko zaigrala na flavto. Zares je bilo lepo videti njihovo pristno veselje in srečo, kako veliko jim pomeni druženje. Tudi nas je to zelo razveselilo. Poleg tega smo pripravljali sendviče in čaj ter jih delili na ulici. Na eno od nedelj smo šli v Marijino romarsko svetišče Berdičevo, kjer

smo delili čudodelne svetinje Marijinih sester in bili tudi pri sveti maši. Zares čudovito je bilo videti toliko ljudi. Ravno tam sem še bolj dojela, kakšno moč ima Marija, da je vedno z nami in nas varuje. Lepo je bilo videti, kako so ljudje z največjim veseljem vzeli svetinjico. Čeprav nismo znali komunicirati, smo v njihovih očeh videli, kako zelo so hvaležni. Ko nam je ena od sester povedala, koliko svetinjic so razdelili (3000), smo bili zares presrečni.

V sredo, 21. julija, dopoldne smo se poslovili od sester in duhovnikov – od sester le za en dan – in se odpravili na 11-urno pot proti Turi Remeti. V četrtek smo se najprej intenzivno pripravljali na oratorij, pomagali sestram pri opravih ter se zvečer odpravili k sveti maši in oratorij priporočili nebeškemu Očetu. Potem so iz Kijeva prišle še ostale sestre. Čeprav jih nismo videli le en dan, jih je bilo tako lepo videti in objeti. Prav zares sevajo veliko srčnost, nežnost in dobroto. Pravi zgled Božje ljubezni so.

Prišel je prvi dan oratorija. Otroci nas niso poznali, vendar so nas objeli in lepo sprejeli. Čeprav ne govorimo istega jezika, smo se razumeli. Takrat sem še bolj razumela, da vsi govorimo isti jezik – jezik ljubezni. Z vsakim dnem oratorija so otroci bolj uživali, najlepše od

vsega je bilo videti njihovo pristno veselje, koliko jim pomeni objem, nasmeh in čas, ki jim ga nameniš. V četrtek, 29. julija, zjutraj smo se poslovili od naših sester, se objeli ter se s hvaležnimi in zadovoljnimi srci odpravili proti naši dragi Sloveniji, kamor smo prispeli v večernih urah ter skočili v objem svojim predragim staršem.

Za mano je zares ne ena izmed najlepših, ampak kar najlepša izkušnja v življenju. Globoko sem hvaležna, da sem bila del tega. Da sem lahko del poletja namenila pomoči Marijinim sestram. Ta izkušnja se me je zelo dotaknila, zares mi je veliko dala, tudi več samozavesti in zaupanja vase. Spoznala sem, da je treba ceniti vse, kar imamo, da ni nič samoumevno

in da je treba živeti v tem trenutku, zdaj. Hvaležna sem, da sem vse to doživela s tako srčno ekipo. Vse, kar smo doživeli skupaj, bo za vedno zapisano v mojem srcu. Hvaležna sem tudi, da smo bili pri krasnih Marijinih sestrah. Da so nas tako lepo sprejele, takoj vzele za svoje in da smo skupaj preživeli dragocen čas. To je izkušnja, ki jo bom zagotovo ponovila.

Iz srca hvala tudi vsem vam, župljanom naše župnije, za vsak dar, ki ste ga namenili delu naših gostiteljic. Ves zbrani denar (čez 5000 evrov) je namenjen plačevanju najemnine za center za brezdomce, ki znaša 1000 evrov na mesec. Prav zares, hvala vam! Bog povrni!

Aja Ana Jelaska

Preustvarjena *Knjiga in čaj*

*D*ragi knjigočajevci in prijatelji, v oktobru naša skupina praznuje 19 let srečevanja. Zahvalimo se Gospodu, da nas bogati prek krščanskih duhovnih knjig in med seboj ter nas ves čas spremlja. Hvala mu. Naj bo blagoslovljen.

V oktobru bomo brali knjigo Preustvarjena, ki sta jo napisali Christina Watkins in Patricia Sandoval. Gre za resnično, navdihujočo zgodbo Patricie Sandoval, ki s svojimi pričevanji nagovarja na milijone ljudi. V otroštvu je doživela razpad družine, se v mladosti spopadala z destruktivnimi zvezami in trikrat opravila splav. Nekaj časa je

bila zaposlena na abortivni kliniki, nazadnje je zabredla v svet trdih drog in pristala na ulici. Danes je velika zagovornica življenja.

Njena zgodba je pravzaprav zgodba o Njem, ki deluje v ozadju: Bogu. Medtem ko se spotikamo in si povzročamo rane, hrepeni po tem, da bi nas pobral, v svojem naročju odnesel domov, nam s solzami v očeh odpustil, ozdravil naše ranjeno srce, nas oblekel v svoj sijaj in nas postavil pred druge, da bi ga tudi oni lahko iskali in ugotovili, da je od nekdaj tu.

Vabim vas k branju. Srečamo se **12. oktobra po večerni sveti maši.**

Zdenka Sušec

Spoznavanje krščanstva in katehumenat

V četrtek, **14. oktobra, ob 20.00** začnemo katehumenat, ki je primeren tudi za spoznavanje osnov krščanske vere. Če vas zanima ali poznate koga, ki je na začetku poti vere, dobrodošli! Za prijave in informacije pišite na župnijski e-naslov **ljubljana-sveti-kriz@rkcs.si** ali pokličite na **040 505 270** (Helena).

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI

ponedeljek, torek, četrtek in petek
8.30–9.30 in 17.00–17.45

*Verjamem v svetost zgodbe slehernega
človeka, v njegovo lepoto in vrednost.*
(Jean Vanier)

Ukrepi v naših cerkvah

Za udeležbo pri sv. mašah morajo vsi verniki starejši od 15 let izpolnjevati pogoj PCT (preboleli, cepljeni, testirani). Potrdilo o PCT pokažejo na vhodu v cerkev.

Individualna duhovna oskrba pa je zagotovljena tudi, če oseba nima PCT pogojev.

Nedeljski sv. maši ob 8.00 in 10.00 lahko tisti, ki nimajo PCT pogojev, spremljajo prek zvočnika na trgu cerkve.

Prenos sv. maš preko našega Youtube kanala je mogoč vsak dan ob 19.00, v nedeljo ob 10.00.

Sv. obhajilo lahko tisti, ki nimajo PCT pogojev, prejmejo med 19.45 in 20.00, ob nedeljah pa med 9.00 in 9.15 ter 11.00 in 11.30.

Sv. spoved je mogoča za tiste, ki nimajo PCT pogojev, vsak dan med 18.30 in 19.00, ob nedeljah pa med 9.30 in 10.00 ter 11.00 in 11.30. Sv. spoved je možna tudi ob drugih terminih po dogovoru z duhovnikom.

Hvala vam, da z odgovornim načinom življenja, s spoštovanjem vladnih odlokov za zajezitev širjenja okužb in z upoštevanjem določil naših škofov, izražate ljubezen in spoštovanje do sebe in bližnjega.

Povezava na prenos sv. maš preko spleta: www.ljubljana-sveti-kriz.si

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljan-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet, Matej Holcar

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00

SOBOTE: 11.00 in 19.00

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30

DELAVNIKI: 18.30–19.15